

DESIRE®

Karen Boothová
Sen na jednu noc

 HARLEQUIN®

KAREN BOOTHOVÁ

SEN NA JEDNU NOC

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

neúprosný čas nás přenesl do roku 2025 a nevím jak Vy, ale já nemám ani chvilku, abych se ohlížel a rekapituloval, spíš hledím dopředu a plánuju, čím tento rok naplnit a udělat hezčím a lepším. Doufám, že se mi to s výběrem titulů pro Vás povede.

Hned teď v lednu si můžete přečíst povídky, ve kterých hrdinové musí čelit svým vlastním démonům nedůvěry a předpojatosti, když jim osud do cesty přivede nečekanou komplikaci v podobě partnera, s nímž sice mohou prožít vášnivé okamžiky, ale najít vzájemnou důvěru a víru ve vztah jim dá pořádně zabrat. Zvu Vás, abyste s nimi prošla tu krásnou, strastiplnou, nadějnou a srdcervoucí cestu za láskou. Stojí za to si o tom číst, stojí za to to žít...

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

SEN NA JEDNU NOC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
That Night with the CEO

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2015 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Sen na jednu noc: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1127-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1128-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1129-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ženy se dokázaly dopouštět neuvěřitelných šíleností, aby se k Adamu Langfordovi dostaly, ovšem Melanie Costellová překonala světový rekord. Adam na bezpečnostní kameře sledoval, jak její auto projíždí bránou v největší průtrži mračen, jakou tu zažil od chvíle, kdy si před čtyřmi roky vilu v horách koupil. „No to mě podržte,“ bručel a vrtěl hlavou.

Zaburácel hrom.

Jack, jeho pes, se mu se zakňučením otřel o ruku.

„Já vím, kámo. V tomhle počasí by sem jezdil jen skutečný cvok.“

Naježily se mu chloupky na předloktí, ale nebylo to statickou elektřinou z bouřky. Bylo to nedočkavostí a očekáváním, že Melanii podruhé v životě uvidí. Před rokem z něho udělala pěkného blázna. Dala mu ochutnat největší vášeň, jakou kdy v životě zažil, a nad ránem se pěkně potichoučku vytratila, než se probudil. Nezašeptala mu žádná slova na rozloučenou do ucha, nepokusila se ho probudit a rozloučit se s ním polibkem. Zanechala mu po sobě pouze vzpomínku, která ho nepřestávala pronásledovat, a nespočet nezodpovězených otázek. Jako třeba tu, zda se ještě někdy bude cítit tak plný života, jako když byl s ní.

Až do minulého týdne neznal ani její příjmení. Ne že by se skutečně důkladně nesnažil ho po jejím zmizení zjistit. Zjistil ho až díky své děsivé osobní noční můře a veřejnému skandálu přímo monstrózních rozměrů,

který novináři stále dokola rozpitvávali na prvních stránkách bulváru. To jen díky tomu se k němu Melanie Costellová vrátila. Přijela, aby ho zachránila před pomluvami, ovšem Adam upřímně pochyboval, že se to vůbec může někomu podařit. Kdyby měl jeho případ řešit nějaký jiný odborník na vztahy s veřejností, našel by způsob, jak z toho vycouvat, jenže tohle byla jeho velká šance se k Melanii konečně dostat. Rozhodně si ji nehodlal nechat uniknout, ale také neměl v úmyslu jí dát najevo, že si na ni pamatuje. Chtěl, aby mu to řekla sama. A pak by mu konečně mohla odpovědět na jeho otázky.

Ozval se zvonek u dveří a Adam přešel ke krbu a prohrábl doutnající polena. Stál před ohněm, hleděl do plamenů a pomalu zakroužil bourbonem ve skleničce. Zaplavil ho pocit viny, že nechává Melanii stát venku, ale může si tam klidně chvíli postát, než se pustí do nápravy jeho zničené pověsti. Měla tolik naspěch, když od něho tenkrát odcházela. Tak ať si teď pár minut počká, než ji pustí dovnitř.

Tohle se nikomu jinému než Melanii Costellové stát nemohlo. Jen ona musela nakonec litovat nejúžasnějšího sexu, jaký kdy v životě zažila. Ještě před pouhým týdnem byla její jediná noc s Adamem Langfordem malým sladkým tajemstvím, dráždivou vzpomínkou, při které se celá rozechvěla. Stačilo na to jen pomyslet. A ona na tu noc myslívala dost často. Pak jí ale zavolal Adamův otec Roger. Ještě než s ní promluvil jediné slovo, musela podepsat dohodu o mlčenlivosti. A ze sladké vzpomínky se stala noční můra. Už se při ní roztouženě nechvěla. Teď ji bolel žaludek a měla pocit, že dostala ránu loktem do žeber.

Melanie zaparkovala auto z půjčovny na kruhové příjezdové cestě před rozlehlým horským sídlem Adama Langforda. Impozantní venkovský dům stál na obrovské parcele na samotě na kopci za Ashvillem v Severní

Karolíně. Vysoká sedlová střecha se zvedala k nebi, nad vchodem se klouzaly borovicové trámy a efektně nasvícená stavba se rýsovala proti noční obloze. Větší dojem a větší strach už v ní to místo ani vzbudit nemohlo.

Do obličeje ji uhodil chlad. Bojovala s deštníkem a boty jí klouzaly po chodníku z přírodního kamene. *Jsem jediná ženská na světě, kterou v takovém lijáku napadne chodit v lodičkách na osmicentimetrových podpatcích*, pomyslela si chmurně. Zabalila se do černého nepromokavého pláště a vydala se ke dveřím po vysokém kamenném schodišti. Na nohou ji studily ledové kapky, vítr skučel a cítila, jak ji pálí tváře. Oblohu prořízl blesk. Bouřka od chvíle, kdy opustila letiště, ještě zesílila. Bohužel ale zatím nejdůležitější zakázka její kariéry – náprava zničené pověsti Adama Langforda – nesnesla žádný odklad.

Stoupala po schodišti, jednou rukou se pevně držela zábradlí a ve druhé žonglovala s kabelkou a velkou taškou plnou knih o tom, jak může generální ředitel dosáhnout dokonalé image. S nadějí se zahleděla na dveře. Někdo určitě přiběhne a zavede ji dovnitř, pryč z té zimy a deště. Otevřeli jí bránu, takže tu na ni určitě někdo čeká.

Žádného uvítání ve dveřích se jí nedostalo. Zazvonila. Každá vteřina čekání jí připadala jako celá věčnost. Nohy se jí měnily v kusy ledu a zima jí pronikala pláštěm. *Netřes se*. Jakmile se do ní jednou dala zima, zahřát se jí trvalo celé věky. Když si k tomu ještě představila muže, který na ni čekal, Adama Langforda v celé jeho kráse, jen ji to utvrdilo v přesvědčení, že jestli se jednou roztřeše, už nikdy ji to nepřejde.

Hlavou jí probleskly vzpomínky na jednu sklenku šampaňského, pak na druhou, kterou pomalu upíjela a sledovala Adama, jak prochází davem na večírku v The Park Hotel na Madison Avenue. Byl dokonale neoholený, na sobě měl skvěle padnoucí šedý oblek, který zdůrazňoval jeho štíhlou vypracovanou postavu.

Probouzel v ní nutkání zapomenout na všechny lekce etikety, které kdy absolvovala. Ten večírek byl nejzřejmější událostí v New Yorku. Slavilo se založení Adamovy nové firmy AdLab, zaměřené na vývoj softwaru. Výjimečný talent, génius, vizionář – Adamovi se dostalo nespočet podobných přívlastků od chvíle, kdy vydělal jmění prodejem svého serveru ChatterBack, který se na dlouhou dobu stal hlavním tématem společenských rubrik tisku. A to vše ještě předtím, než s červeným diplomem dokončil studia na podnikatelské fakultě na Harvardu. Melanie po pozvánce na oslavu skočila s nadějí, že rozhodí síť a snad získá nějaké další klienty. Jenže místo toho udělala tu poslední věc, kterou by od sebe čekala. Odjela domů s hlavní postavou večírku, který měl ke všem těm skvělým přívlastkům ještě jeden ne příliš lichotivý: notorický záletník.

Šel na ni skutečně chytře, pomalu se k ní proplétal mezi pozvanými hosty, vyhledával oční kontakt, který v ní zvedal vlny horka. Když se k ní konečně dostal, připadalo jí dokonale absurdní, aby se jeden druhému představovali. Každý člověk v místnosti věděl, kdo je Adam. Ve srovnání s ním byla Melanie úplný nikdo, a tak když se zeptal, jak se jmenuje, odpověděla mu, že Mel. Nikdo jí nikdy neříkal Mel.

Podala mu ruku a on ji chvíli podržel v dlani a řekl jí, že je ozdobou večírku. Začervenala se a okamžitě byla stržena do víru Adama Langforda, tvořeného sexy pohledy a vtipnými narážkami. Pak už si jen uvědomovala, jak jede k němu do bytu, sedí s ním na zadním sedadle jeho limuzíny a on se jí rukama šikovně vkrádá pod lem šatů a ústy plení krajinu jejího krku.

Při představě, že se znovu ocitne ve společnosti muže, který v ní dokázal vykřesat elektrické výboje, proudící od špiček prstů na nohou až po kořínky vlasů, se jí svíral žaludek. Pocházel z vlivné manhattanské rodiny a nechyběly mu ani peníze ani přitažlivý vzhled a inteligence. Byl dokonalý. Ovšem jestli ji Adam Langford pozná,

půjde jeho otcem požadovaná „naprostá diskrétnost“ do háje. Protože na tom, že se vyspala s někým, jehož veřejnou image nevázaného záletníka má za úkol napravit, nic diskrétního nebylo. Adamova pověst muže, který vyhledává vztahy na jednu noc, totiž určitě jen přilila oleje do ohně nekonečného bulvárního skandálu. Jen na to pomyslela a otrásla se. Pro ni byl Adam její první a poslední známost na jednu noc.

Připadalo jí nezdvořilé zazvonit ještě jednou, ale byla jí hrozná zima. Čím dřív s Adamem dnes udělají první kus práce, tím dřív se bude v pyžamu hřát v posteli ve svém hotelovém pokoji. Stiskla tedy zvonek znovu přesně ve chvíli, kdy cvakl zámek u dveří.

Adam Langford otevřel dveře. Měl na sobě modrobílou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy, dávající vyniknout jeho svalnatým předloktím. Jeho vzhled doplňovaly džínsy, což byl zajímavý kontrast s oblekem, ve kterém ho viděla naposledy. „Slečna Costellová, předpokládám? Nechápu, jak se vám podařilo sem dostat. Jedete z letiště v kánoí?“ Jednou rukou držel dveře a druhou si prohrábl husté kaštanově hnědé vlasy.

Nervózně se zasmála. „Ne, vzala jsem si motorový člun.“

Melanii srdce bušilo v hrudi jako splašené. Adamovy ocelově šedé oči, lemované absurdně černými řasami, v ní probouzely pocit, že jí vidí až do žaludku. Jako by byla nahá. Moc dobře věděla, že v ní ten pocit dokáže vzbudit i jinak než pouhým pohledem.

Nasadil strojený úsměv a kývnutím hlavy ji pozval dál. „Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Musel jsem zavřít psa do vedlejšího pokoje. Na lidi, které nezná, vždycky hrozně vyletí.“

Odvrátila oči. Další jeho pronikavý pohled by zrovna teď neunesla. Napřáhla k němu ruku, aby si s ním potřásla. Jeho dlaň byla nemožně horká. „Ráda vás vidím, pane Langforde.“ Zavčas se zarazila a neřekla mu *ráda*

vás poznávám, protože to by byla lež jako věž. Když tuhle práci brala, říkala si, že Adam poznal v životě nespočet žen. Jakpak by si je mohl všechny pamatovat? Kromě toho se po tom úletu s ním ostříhala a změnila barvu ze světlé blond na sytě zlatou.

„Prosím, říkejte mi Adame.“ Zavřel dveře a chlad zůstal za dveřmi. „Nedělalo vám potíže to tu v tom dešti najít?“

Uvítal ji zdvořilostmi jako někoho, koho nezná. Poprvé od chvíle, kdy jí otevřel dveře, měla Melanie pocit, že se může konečně nadechnout. *Nepamatuje se na mě*. Třeba už se na něho bude moct podívat. „Kdepak. To nebyl žádný problém.“ Spletitost pocitů odrážejících se v jeho očích ji přimrazila na místě. Vzpomněla si, jak se cítila, když se na ni tenkrát zahleděl poprvé. Jako by jí chtěl očima povědět, že je vším, po čem touží. Jeho pohled jí svazoval jazyk. „Nic to nebylo.“ Zdálo se, že ji jeho oči také nutí lhát, protože poslední dvě hodiny strávila koukáním přes zamlžené přední sklo a proklínáním navigace.

„Vezmu vám kabát, s dovolením.“

„Jistě. Děkuji.“ Zrovna tohle nečekala. Adam Langford měl dost peněz na to, aby si najal služebnictvo, které by se mu o návštěvy staralo. Rozepnula si knoflíky a vyklouzla z pláště. „Vy tu v horách nemáte nikoho, kdo by vám vedl domácnost?“

Pověsil jí kabát na věšák a ona té kratičké chvíle využila, aby si uhladila černé kalhoty a šedou hedvábnou blůzu. Po té dlouhé úmorné cestě z letiště musí vypadat jako strašák.

„Mám tu hospodyni a kuchařku, ale poslal jsem je před pár hodinami domů. Nechtěl jsem, aby jely domů v tom nečase.“

„Já vím, mám pár hodin zpoždění, ale skutečně se musíme snažit dodržovat harmonogram. Pokud bychom si dnes večer prošli plán na vystoupení v médiích, mohli bychom se zítra celý den věnovat přípravě na

rozhovory.“ Sáhla do tašky, kterou přinesla s sebou, a vytáhla knížky.

Zhluboka si povzdechl a vzal si je od ní. Zadíval se na tituly. „*Jak si vytvořit image ve světě podnikání?* Tohle nemůžete myslet vážně. Lidi tohle skutečně čtou?“

„Je to skvělá kniha.“

„No jistě, určitě se to čte jedním dechem.“ Zavrtěl hlavou. „Pojďme s tím do obýváku. Dal bych si něco k pití.“

Adam ji provedl dlouhou vstupní halou do rozlehlé místnosti s vysokými stropy, které podepíraly borové trámy. Pohodlná kožená křesla a pohovka vytvářely příjemné místo k sezení, tlumeně osvětlené kovaným železným lustrem a ohněm z krbu. Protější stěnu tvořila okna, sahající od podlahy až ke stropu. Stékaly po nich kapky deště, padající z šedivé večerní oblohy.

„Máte úžasný dům. Naprosto vás chápu, že tu hledáte útočiště.“

„Mám New York moc rád, ale na tenhle klid a horský vzduch nemá. Je to jedno z mála míst, kde si můžu odpočinout od práce.“ Adam si přešel dlaní přes zátylek a košile se mu na atletickém vypracovaném hrudníku mučivě napjala. Odhalil se pohled na jeho černé chloupky, ve kterých se mu kdysi s rozkoší probírala prsty. „Ačkoliv jak vidím, práce si mě našla i tady.“

Melanie se přinutila usmát. „Nemyslete na to jako na práci. My tu řešíme problém.“

„Nerad bych se nějak dotknul vás nebo vaší profese, ale neunavuje vás celý den se starat o to, co si ostatní myslí? Ovlivňovat cizí názory? Není mi jasné, proč se s tím vůbec obtěžujete. Média si budou říkat, co je napadne. Těm je pravda dočista ukradená.“

„Pro mě je to jako bojovat ohněm proti ohni.“ Dobře věděla, že Adam bude těžký případ. Nesnášel tisk, což dělalo donekonečna omílaný skandál, známý také jako skandál s Královnou večírků, ještě horším.

„Upřímně, celá ta věc mi připadá jako kolosální

plýtvání penězi a předpokládám, že můj otec k vám byl v tomhle ohledu hodně štedrý.“

Ale rozhodně se nechce dotknout ani mě ani mé profesie. Našpulila ústa. „Váš otec mi platí dobře. Což je jen důkaz, jak moc mu na tom záleží.“ Sice ji Adamova narážka rozladila, ale pravda byla, že záloha od jeho otce byla vyšší než platby od všech jejích klientů za uplynulý měsíc. Její firma Costello Public Relations byla na vzestupu, ale jak Adam poznamenal, v jejím podnikání šlo o to budit dojem. Což znamenalo mít luxusní kancelářské prostory a dokonale se oblékat, což vůbec nebylo laciné.

Z druhého konce kuchyně zpoza dveří za obrovskou chladničkou se ozvalo zaštěknutí.

Adam se ohlédl přes rameno. „Nebojíte se psů? Zavřel jsem ho do komory, ale on by byl raději tady. Bývá rád v centru dění.“

„Mám psy ráda.“ Přikývla a odložila věci na stolek. „Jak se váš pes jmenuje?“ Odpověď už ale znala. A věděla taky, že Adamův mazlíček je přítulný devadesátikilový kříženec mastiffa a německé dogy.

„Říkám mu Jack. Ale musím vás varovat. Zpočátku se snaží nahánět strach, ale jakmile si na vás trochu zvykne, bude v pohodě. První setkání je vždycky nejdivočejší.“

Jack se ozval znovu. Adam otevřel dveře. Pes se kolem něho prohnal, klouzal po dřevěné podlaze, a smykem vzal zatačku do obývacího pokoje. Přiřtil se k Melanii.

„Jacku! Fuj!“ zakřičel Adam na psa, ale to bylo tak jediné, co udělal, aby se ho pokusil zastavit.

Jack se zprudka posadil a po zadku dojel k Melanii. Než se Melanie nadála, měla v napřažené dlani zvědavý studený psí čenich. Po chvíli už ji Jack plácal dlouhým silným ocasem do stehna.

Nehodlala připustit, aby Adamův pes prozradil, že už se přece znají. „Je milý.“

Adam přimhouřil oči. „Tohle je vážně zvláštní. Tohle ještě někomu, koho nezná, neudělal. Nikdy.“

Melanie pokrčila rameny, uhnula pohledem a podržela Jacka za ušima. „Nejspíš poznal, že mám ráda psy.“ *Nebo to třeba bude tím, že jsme se Jackem rozdělili o pár dobrot ve tvé kuchyni, než jsem tehdy po půlnoci zmizela.*

Jediný zvuk, který Melanie slyšela, bylo Jackovo funění. Adam k ní tiše přistoupil a prohlížel si ji. Byla z toho tak nervózní, že to rychle chtěla nějak zamluvit. „Měli bychom se dát do práce. Asi mi zabere trochu víc času dojet zpátky do hotelu.“

„Pořád mi není jasné, jak se vám podařilo sem do hor dojet, ale zpátky vás dnes rozhodně nepustím.“ Kývl hlavou k velikým oknům v místnosti. „Hlásili, že dole začínají záplavy.“

„Jsem dobrá řidička. Zvládnu to.“ Ve skutečnosti byla řidička pouze sváteční. Když člověk bydlí v New Yorku, jezdí taxíkem a městskou dopravou. Měla řidičský průkaz jen proto, aby mohla jezdit na služební cesty.

„Povodní žádné auto neprojde. Mám tu pro vás volný pokoj. Skutečně.“

Zůstat tu byl problém. Každá chvíle navíc strávená s Adamem mu dávala šanci si na ni vzpomenout, a to by mu pak měla skutečně hodně co vysvětlovat. Zůstat tu nebyl dobrý nápad, ale na druhou stranu neměla příliš na výběr. Pokud se někde utopí, moc práce neudělá. „To by mi moc pomohlo. Moc vám děkuji za nabídku.“

„Zavedu vás do jednoho z pokojů pro hosty.“

„Raději bych se už dala do práce. Aspoň bychom dřívě skončili a mohli bychom začít brzy ráno.“ Vytáhla z tašky několik složek. „Máte tu nějakou kancelář, kde bychom mohli pracovat?“

„Říkal jsem si, že bychom si mohli sednout do kuchyně. Otevřu nějaké víno. Můžeme si to trochu zpříjemnit.“ Obešel kuchyňský ostrůvek a vytáhl ze skříňky skleničky.

Melanie naskládala své materiály doprostřed mramorové desky ostrůvku a posadila se na polstrovanou

barovou stoličku. „Já si nedám, ale děkuju vám.“ Otevřela složky a jednu položila na volné místo vedle sebe.

„To děláte chybu. Chianti z malého vinařství v Toskánsku. Tohle víno nikde nedostanete, jedině snad v obýváku toho vinaře.“ Vytáhl otvírák.

Melanie zavřela oči a modlila se, ať to přežije. Popíjením vína s Adamem ji jednou zavedlo někam, kam se nesmí vrátit. „Tak to trochu ochutnám.“ Zarazila ho, když byla sklenička do poloviny plná. „Děkuji. To mi stačí.“ První doušek ji uvolnil a tělem se jí rozlilo příjemné teplo. Což bylo dost nebezpečné vzhledem k tomu, s kým popíjela.

Jack obcházel kolem a pak se zastavil u ní a položil jí svoji obrovskou hlavu do klína.

Ne. Ne. Nemáš mě rád. Melanie se zavrtila v naději, že tím Jacka odežene. To ale měla smůlu.

Adam odložil skleničku a zamračil se. „Musím přiznat, slečno Costellová, že mi někoho moc připomínáte.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Hodně lidí mi říká, že jim někoho připomínám.“ Melaniin hlas se nervózně chvěl. Otočila se, prakticky schovala hlavu za svou složku.

Adam se považoval za experta na čtení mezi řádky, a zvláště dobře dokázal rozšifrovat úhybné manévry a snahu něco zamluvit. *To mě podržte, ona se snad skutečně pokouší mě přesvědčit, že se neznáme.* „Už jste pro mě někdy pracovala?“

Pokrčila rameny a zalistovala ve své milované složce. „To bych si pamatovala.“

Je čas na ni trochu zatlačit. „Měli jsme spolu rande?“
Zaváhala. „Ne. Neměli jsme rande.“

Musel uznat, že v tomhle měla vlastně pravdu. Ono to totiž skutečně *nebylo* rande. Takže to zkusí jinak. „Slyším správně, že mi chcete něco naznačit?“ Slovo *rande* vyslovila jaksi... podezřele.

Stiskla rty a napřímila se. Ještě pořád se na něho nedokázala podívat, což byla škoda. Její jasně modré oči byly nádherné, a ještě k tomu by se v nich dalo určitě krásně přecíst, že se ho pokouší obelhat.

„Vyrostla jsem ve Virginii.“

„Jednou jsem potkal na večírku jednu ženu z Virginie. Byla naprosto úžasná. Možná byla trochu praštěná. Kdybych si jen dokázal vzpomenout, jak se jmenovala.“ Poškrábal se na bradě a dal si další doušek vína. Obešel kuchyňský ostrůvek a posadil se vedle ní. Jack se ani nehnul a opíral se jí o nohu. *Já vím, kámo. Víím, že ji znáš.*

„Je mi jasné, že je těžké si zapamatovat všechny lidi, se kterými se setkáte.“ Ukázala na stránku v jeho složce, nadepsanou *Harmonogram*. „Takže se podíváme, na kdy jsou naplánované vaše rozhovory...“

Rychle přelétl stránku a ztratil se v záplavě jmen a podrobností. „Už se nedivím, že dnes odpoledne moje asistentka dočista zpanikařila.“ Listoval složkou. „Většinou pracuji osmnáct hodin denně. Jak bych asi tak měl na tohle všechno najít čas?“

„Vaše asistentka slíbila, že vám přeorganizuje schůzky. Většina rozhovorů a fotografování se bude dělat u vás doma nebo v kanceláři. Udělám všechno, co je v mých silách, aby vám to co nejvíc vyhovovalo.“

Právě teď by mu nejvíc vyhovovalo si dát druhý bourbon, jen co dopije Chianti. Pokračovat v téhle šarádě mu vůbec nepřipadalo zábavné, a její neochota přiznat, že se znají, ho dočista vytáčela. Potřeboval, aby mu odpověděla na otázku, která mu zněla v hlavě celý poslední rok. Jak s ním mohla prožít naprosto úžasnou noc plnou vášně a pak si jen tak zmizet? A co ho zajímalo ještě víc, *proč* to udělala?

„Zatím bychom se měli soustředit na nejdůležitější rozhovor pro časopis *Metropolitan Style*,“ pokračovala. „Chystají článek o vás a o vašem domově, a k tomu budou chtít fotky. Přejde profesionální dekorátér, abychom nic nenechali náhodě a všechno vypadalo na fotkách dokonale. Jack bude muset předtím do psího salónu, ale o to se už postarám.“

Adam se při představě, že se mu bude doma motat nějaký dekorátér, celý naježil, ale to přežije. Ale nikdo mu nebude mluvit do toho, co má dělat se svým psem. „Jack psí salóny nesnáší. Budete se muset domluvit s člověkem, který ho vždycky koupe a kartáčuje, ale ten má plno týdny dopředu.“ On by si sice určitě okamžitě udělal čas, jen co by mu Adam zavolal, ale řekl to už jen tak z principu.

„Zkusím se s ním domluvit, ale pokud nebude mít

čas, musím najít někoho jiného. Jack je důležitý. Lidé mají psy rádi. Ukáže vás to v příznivějším světle.“

„Jak jste se vůbec dozvěděla, že mám psa?“

„Odkáslala si. „Zeptala jsem se vaší asistentky.“

Ta se dokáže vykroutit úplně ze všeho. Ještě nikdy nestrávil víkend tím, že by kolem něčeho chodil jako kolem horké kaše. „A co kdybych žádného psa neměl? Co byste dělala? Taky byste mi nějakého najala?“

„Dělám všechno pro to, aby moji klienti dělali na veřejnost dobrý dojem.“

„Ale vždyť je to celé jedna velká lež. A na každou lež se jednou přijde.“

Melanie položila propisovačku na stůl a zhluboka se nadechla. Vyhrnula si rukávy hedvábné blůzy s takovou rozhodností, až měl dojem, že se do něho hodlá pustit pěsti.

„Ten dekoratér je ztráta času,“ poznamenal. „Můj byt je dokonalý.“

„Potřebujeme, aby to u vás vypadalo útulně jako ve skutečném domově, ne jako v mládeneckém doupěti.“

Vytušil, že tohle je jeho šance. Ona věděla, jak to u něho doma vypadá, protože tam byli spolu. „Takže se budu muset zbavit svých oblíbených neonových reklam na pivo? Mám je úplně všude.“ Od střední školy nic takového doma neměl, ale byl ochoten si vymýšlet tak dlouho, až ji konečně nacytá a ona pak půjde s pravdou ven.

Zašklebila se. „Něco s tím určitě uděláme.“

Musel se držet její poznámky o mládeneckém doupěti. „No a co vycpaná losí hlava nad krbem? Z toho se taky pozná, že jsem starý mládenec, nebo to bude lidem připadat mužné?“ Tohle taky vůbec nebyl jeho vkus a ona to dobře věděla.

„To nevím.“ Přejela si rukou po čele. „Zrovna tohle není moje parketa. Co kdybychom tohle probrali později?“ Melanie zařala pěsti a vyzařovalo z ní čiré zoufalství.

„Ne. Chci si to vyjasnit hned teď.“ Horečně uvažoval. Před sebou měl cíl a byl kvůli němu ochoten vymýšlet šílené nápady celé dlouhé hodiny. „V kuchyni mám pivní sudy a taky potřebuju vědět, jestli budou fotit i moji ložnici. Mám totiž kulatou postel, jako ve filmech o Jamesi Bondovi.“

„To je směšné.“

„Proč? Spousta chlapů má doma vycpané losí hlavy a postele jako James Bond.“

„Ale vy ne,“ vyhrkla.

Z obličeje se jí vytratila veškerá barva, ale její nádherná ústa zůstala stejně růžová, jak si je pamatoval. Pouhé pomyšlení na její rty, brázdící si cestu dolů po jeho hrudi, nabilo všechny atomy jeho těla jiskřivou energií. Neřekla už nic víc, ale Adam měl dojem, že slyší, jak jí mezi hlubokými nádechy hlasitě buší srdce.

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se a říkal si, že by měl cítit větší zadostiučinění, že ji konečně nachytil.

Napřímila se na židli a pokusila se sebrat. „Ehmm...“

„No, čekám.“

„A na co přesně čekáte?“

„Čekám, že konečně uslyším pravý důvod, proč víte, že mám psa. A že víte, jak vypadá můj byt. Prostě čekám, až to z tebe konečně vyleze, *Mel*.“

Melanii poklesla ramena pod tíhou její vlastní hlouposti a naivity. Její matka jí vždycky vštěpovala, že pravá dáma nikdy nelže. A Melanie už okolo pravdy chodila jako kolem horké kaše dost dlouho. Už toho měla dost. „Takže vy si na mě pamatujete.“

„No samozřejmě. Opravdu sis myslela, že si nevzpomenou?“

Úplně se pod jeho nevěřicným pohledem schoulila. Jak jen mohla být tak hloupá? „Když vezmu v úvahu vaši pověst, co se žen týče, musela jsem být jen kapka v moři.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sen na jednu noc.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.